

กลัวให้สุด!... อย่าหยุดถ้ายังไม่ได้ครอบครอง

เรียกขานว่า "ตั้ง"

อสีตา

บทของการ
กลัวให้สุด

กรุสมบัติรี ที่ผมสนใจมีเพียงบันทึกส่วนตัวดาบหาญ
หยิบมาอ่านดูที่ไรก็เกิดแรงบันดาลใจที่นั่น
เลือดในกายสูบฉีดยามไล่สายตาไปตามหน้ากระตาะเก๋าทอง
จจดจ่อกับลายมือหวัดยึกยือ เล่าถึงคดีต่าง ๆ ที่แกเคยทำ
ผมนับตัวเองเป็นแฟนตัวยงของพ่อแก เรียกว่าคลั่งไคล้เลยแหละ...

เรียกข้าว่า "ตั้ง"

| อสีตา

ความตั้ง... หรือ ความคลั่งไคล้...
 อาวผังราก หยั่งลึกในสันดานมนุษย์มาแต่โบราณ
 อึกทั้งลุลูกามระบาด ตัดต่อได้เหมือนโรคห่า
 กฏของตั้ง
 "แม้ตายโหง ลงโลงไป ไม่เลิกรา"

...ผมนอนไม่หลับ พลิกตัวกระสับกระส่ายบนเตียงไม้หลังเก่า
 บ้านครึ่งไม้ครึ่งปูนหลังนี้ก็เก่าตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๖ ใหญ่โต แต่ไม่ได้
 รับการดูแลให้อยู่ในสภาพดีบดื้ออะไร เงินนะมี แค่นี้ก็เกลียด

ผมมันคนหมดไฟ

ลมกลางคืนเย็นเยียบจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นอากาศของจังหวัด
 นครปฐม มองผ่านมุ้งลวดเปลือยออกไป กิ่งสาขามหิมาของต้นก้ามปู
 ไม้หวดิงตามลมแต่ใบยิบ ๆ ขยับพรวดไหว แถวนั้นเปลี่ยว กระนั้น
 หน้าต่างบ้านก็ไม่ต้องติดเหล็กดัด โจรรู้ดี นี่เป็นบ้านตำรวจดู

ถึงอย่างไร ยศผู้กองไม่ได้ทำเงินให้ชีวิตมากมาย เพราะเลือก
 ทางสายถูกต้องอย่างข้าราชการตงฉินตามบรรพบุรุษ ปู่ทวดเองก็เป็น

เรียกขานว่า "ตั้ง"
 อสีตา

ตำรวจ พ่อสอนให้ผมเรียกบุคคลต้นสายนามสกุลที่เคยพบเจอเพียงในรูปถ่ายว่า **พ่อแก่** ครอบครัวเรามีเงินมีทองขึ้นมาในสมัยพ่อแก่นี้เอง ‘นายดาบตำรวจหาญ’ ...ดูมีนิสัยสมณะ มัคน้อย ไร้ความทะเยอทะยาน ยิ่งกว่าผมเสียอีก ทำอะไรทำเหินถึงรอย ? นั่นก็เพราะพรสวรรค์บางประการ แต่ใครเลยจะคาด ทั้งที่ยังไม่ชราหนัก ลู่ ๆ แกกลับตายลงอย่างหาสาเหตุไม่ได้ ชาวบ้านกล่าวกันตามประสาว່ายด้วยโรคลมปัจจุบัน ยามเมื่อหาชีวิตไม่ พ่อแก่ได้รับการอวยยศเพิ่มรวดเดียว ๓ ชั้นยศ จากดาบตำรวจข้ามมาเทียบเท่าผมตอนนี้ เป็นร้อยตำรวจเอก

เสียงฝูงนกอพยพจิ้งจอกแจ๊กบนฟากฟ้าบินห่างไป คืนวันพระตอนเด็ก ๆ ผมเคยร้องทักเสียงกาเหว่าครวญวิเวกแหวกราตรี กลับถูกเขกกะโหลกและเอ็ดเสียใหญ่โต พ่อปิดปากแน่นไม่ยอมเฉลย จนล่วงกลางวันนั้นแหละถึงได้ยอมบอก... เสียงประหลาดนั้นอาจไม่ใช่ความจริง ๆ แต่เกิดจากพวกคนที่ปล่อยของมา ไปทักเข้าของอาจพุ่งเข้าตัวเรา

‘ปล่อยของคืออะไร’

‘เอ็งนี่มันเสียที เป็นลูกหลานดาบหาญเสียเปล่า’

ครั้งได้ฟังความลับของคุณไสย ผมตื่นตื่น ประทับใจจนไม่อาจปล่อยวางเรื่องเหล่านี้ เด็กอื่นชอบฟังนิทานกล่อมนอน ผมกลับกระหายอยากรู้เรื่องผีตายโหง ตำนานเก่าแก่ชวนผวา กระทั่งพ่อคร้านจะเล่าให้ฟังอีก สุดท้ายก็ไล่ให้ไปคุยอ่านเองจากบันทึกของพ่อแก่

บัดนี้พ่อผู้ให้กำเนิดตายจากไปนานแล้ว

ตัวผมอายุล่วงเข้า ๔๐ อาศัยอยู่ลำพังในบ้านกลางที่ดินเปลี่ยวร้าง สมองก็โล่งว่างขาวโพลน ไม่รู้ว่าชีวิตว่างเปล่านี้อาจเติมมันให้เต็มอย่างไรได้ ขาดแรงบันดาลใจโดยสิ้นเชิง ทั้งที่อยากมีใครสักคนอยู่ใกล้ ๆ ให้ใจติดเหนี่ยว เอาเป็นแบบอย่างไว้ยึดถือเดินตามรอย

โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว สองเท้าพาทายลุดจากเตียง...ไปยังห้องทำงานพ่อแก่

ก็แกไม่ใช้หรือที่อยู่ใกล้หัวใจของผมที่สุด ตลอดมา...

เมื่อเกิด **'ความคลั่งไคล้'**

และ **'กฎ'** คือเครื่องมือที่ใช้ขีดเส้นกัน

ไม่ให้ลุกล้ำไปสู่จุดสูงสุดคือการได้มาครอบครอง

แล้วพวกเขาจะทำอย่างไร?

กฎของการคลั่งไคล้ ผลงานเรื่องสั้น

จากผู้ชนะการประกวด Shot & Shock story contest

การกลับมารวมตัวกันครั้งนี้ พวกเขาจะพาकिनແຫກกฎที่สร้างขึ้น

เหยื่อ โดย ชวลักษณ์

Ghost Idol Project โดย ร เรือในมหาสมุทร

ขาดกรรมบอนนีและโกลด์ โดย อธิภัทร์

ลูกรักของแม่ โดย ทวีวัฒน์

จิกซอว์มรณะ โดย นทธี ศศิวิมล

สยองฟองน้ำ โดย Dr.Warm

Living Death ความตายที่ฟื้นคืน โดย อเนชยา

เรียกชื่อว่า "ตั้ง" โดย อสีตา

ลับหลังในรักรัก โดย พัตเตอร์

คร้าน้ำนม โดย ปราปต์